

דקדוקי קריאה בפרשת דברים ובהפטרה ובראשון של
ואתחנן ובמגילת איכה וקריאות תשעה באב
והפטרתיו

א יא עליית שני

א יב **אֵיכָה אִשָּׁא לְבָדִי...** בהרבה קהילות נוהגים
לקרוא פסוק זה בטעמי מגילת איכה. במנהג אשכנז
המערבי קוראים בניגון רגיל. **טָרַחְכֶם**: הטי"ת בקמץ
קטן. **וּמִשְׁאַכֶם**: השי"ן בפתח ודגושה

א יג **הָבוּ**: הטעם בב"ת מלרע

א טז **וּשְׁפֹטְתֶם**: הטי"ת בשווא נח על אף הקושי

א כב עליית שלישי

וַיַּחֲפְרוּ-לָנוּ... וַיָּשְׁבוּ: וא"ו החיבור בשווא נע.
נַעֲלָה-בָּהּ: העמדה קלה בנו"ן למנוע הבלעת העי"ן
החטופה ודגש חזק בב"ת מדין דחיק
א כח **אָנָּה**: במלרע, אין לבטא דגש בנו"ן¹

א כט **וְלֹא-תִירָאוּן**: געיה בת"ו והר"ש אחריה בשווא
נע

א לג **לַחֲנֹתְכֶם**: געיה בנו"ן והת"ו בשווא נע, בדומה
בהמשך הפסוק **לְרִאֲתְכֶם**. **וּבַעֲנָן**: העמדה קלה בב"ת
להדגשת הסגול המורה על מיועד

א לו **דֶּרֶךְ-בָּהּ**: געיה בדל"ת

א לז **לֹא-תָבֵא שֵׁם**: הטעם בב"ת ולא נסוג בניגוד
לפסוק הבא

א לח **יָבֹא שְׁמָהּ**: טעם נסוג אחור ליר"ד

א לט עליית רביעי

א מד **עַד-חֲרָמָה**: החי"ת בקמץ קטן

ב א **וַנִּסָּב**: הסמ"ך בקמץ קטן

ב ב עליית חמישי

ב ד **וַיִּירָאוּ**: וא"ו החיבור בשווא נע, היר"ד בחירק מלא
והר"ש בשווא נע

ב ה **אֶל-תִּתְגַּדְּרוּ בָּם**: במלרע, אין כאן נסוג אחור כבקורן
ודומיו. **עַד מִדְּרֶךְ כַּף-רַגְלִי**: טעם טפחא בתיבת עַד

ב ו **וְגַם-מֵיִם**: יש להיזהר לא להדביק את התיבות על אף
שהן מוקפות

ב ז **בִּרְכָּךְ**: געיה בב"ת והכ"ף הראשונה, למרות הקושי,
בשווא נח

ב י **יֵשְׁבוּ בָּהּ**: טעם נסוג אחור ליר"ד. **כַּעֲנָקִים**: הכ"ף
קמוצה וכן בפסוק הבא ובפסוק כא²

ב טו **הִיִּתָּה בָּם**: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה ודגש
חזק בב"ת מדין אתי מרחיק

ב כ **יֵשְׁבוּ-בָּהּ**: געיה ביר"ד

ב כד **קוֹמוּ סֵעוּ**: הסמ"ך דגושה³. **מִלֶּךְ-חֲשֹׁבוֹן**: למי
שלא מקפיד להבחין בין כ"ף רפויה לחי"ת עליו להיזהר לא
להבליע האחת שבסוף התיבה הראשונה בתוך השנייה
שבתחילת התיבה השנייה

ב כה **וַחֲלוּ**: במלרע

ב כח **רַק אֶעֱבְרָה בְּרַגְלִי**: טעם טפחא בתיבת **רַק**,
העי"ן בתיבת **אֶעֱבְרָה** בשווא נח

ב כט **עָשׂוּ-לִי**: געיה בעי"ן. **אֶעֱבֹר**: העמדה קלה באל"ף
למנוע הבלעת העי"ן החטופה

ב לא עליית ששי

ב לב **יֵהָצֵה**: היר"ד קמוצה והה"א אחריה בשווא נח

ב לד **מִתָּם**: המ"ם בשוא, הקורא בצירי משנה משמעות⁴.
כן הדבר גם ב-ג ו

ג ה **הַפְּרֹזִי**: הר"ש בקמץ לא בחירק

ג ט **שִׁרְיָן**: שי"ן שמאלית

ג יא **עָרְשׁוֹ עָרֵשׁ**: שי"ן שמאלית

ג יב **לְרֹאבוֹנֵי**: האל"ף אינה נשמעת, יש לקרוא כאילו
כתוב 'לרובני', וכן בהמשך ובכל מקום

ג יג **הַמִּנְשָׁה**: החטף במ"ם מראה שהמ"ם בשוא נע⁵

ג טו עליית שביעי

ג יז **וְהָעֲרָבָה וְהִירְדָּן וְגַבֵּל**: טעם טפחא בתיבת
וְהָעֲרָבָה

ג כ מפטיר

³ דומה לבראשית יט יד ושמות יב לא ועוד

⁴ בצירי: אנשים שנפטרו, ובשווא – בני אדם

⁵ כן הוא בכ"י וכן הוא בכא"צ במקומות שנשתמר. החטף פתח אינו
אלא על מנת להורות על קריאת השווא הנע.

¹ כי אז המילה מקבלת משמעות של תחנונים

² קוראים בפתח משבשים בשינוי משמעות למבחינים בין קמץ
לפתח. לגירסת הפתח אין על מה לסמוך, אין לשיבוש זה מקור חוץ
מדפוס ונציה הלכוי!

ג כא צִוִּיתִי: אין לבטא בשום אופן את היר"ד שלאחר הוא"ו. עם זאת הו"ו בצירי ולא בחירק

הפטר דברים ישעיהו א א-כז:

בקהילות אשכנז המערבי נוהגים לקרוא את הפטרת 'חזון ישעיהו' בניגון איכה חוץ מפסוקי נחמה כד-כז. בקהילות אחרות קוראים את הפסוק הראשון בניגון הפטרה רגיל, וכן פסוקים טז-יט, וכד-סוף.

ב פִּשְׁעוּ בִי: טעם נסוג אחר לפ"א

ה לַחֲלִי: הטעם בלמ"ד השנייה, מלרע

ו לֹא-זָרוּ: במלעיל

ז כְּמִהֶפְכֶּת: הה"א בשווא נח, יש לבטא אותה כאילו היא במפיק

טו וּבְפִרְשָׁכֶם: שו"ן שמאלית. אֲעֲלִים: העי"ן בשווא נח לא בחטף

טז הַזִּכּוֹ: מלרע, הטעם בכ"ף. מַעֲלִילֵכֶם: הלמ"ד הראשונה בשווא נח על אף הקושי

יח לִכְוֹנָא וְנוֹכַחָה: תיבה ראשונה מוטעמת בתביר יֹאדִימוֹ: האל"ף בשווא נח והדל"ת בדגש קל

כב סָבָאָד: הסמ"ך בקמץ קטן

כג שָׁרִיד: שו"ן שמאלית

כד ועד הסוף במנגינת הפטרה רגילה

כד אֲבִיר: הבי"ת רפויה ללא דגש

כו יִקְרָא לָךְ: טעם נסוג אחר לק"ף

כז צִוִּין בְּמִשְׁפָּט... במנהג אשכנז המערבי הקהל מקדים את המפטיר בקריאת פסוק זה בקול התימנים ממשיכים עד סוף הפרק

ל וְכִגְנָה: הכ"ף בשווא נע, הפתח החטוף אינו אלא להורות על הנעת השווא

ראשון של ואתחנן:

ג כג וְאַתְחַנֵּן: הנ"ן בפתח

ג כה אֲעֲבֹרָה: העי"ן בשווא נח. הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה

וְהַלְבֵנִן: יש להאיץ מעט את קריאת התיבה הַזֶּה להסמיכה לתיבה הקודמת שכן הטפחא הוא המפסיק

העיקרי הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה - וְהַלְבֵנִן

ג כו שני במנחת שבת

ד ב עַל-הַדְּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי: תיבת עַל-הַדְּבָר מוטעמת בפשטא ולא בקדמא

ד ה שלישי במנחת שבת (עד פסי ח כולל)

דקדוקי קריאה וטעמים והדרכה לקורא במגילת איכה וקריאות תשעה באב

א א רַבָּתִי רַבָּתִי: שתייהן מלעיל. כְּאַלְמָנָה: הכ"ף בשוא, לא בקמץ. שָׁרְתִי: שו"ן שמאלית ומלעיל⁶

א ב בְּגָדוֹ בָּהּ: טעם נסוג אחר לבי"ת והשוא בגימ"ל נע. הִיוּ לָהּ: טעם נסוג אחר לה"א

א ג מַעֲלִיל: במלעיל

א ד בְּתוֹלְתֶיהָ נוֹגֹת: הנ"ן דגושה

א ה שָׁלוֹ: במלרע. עַל רֶב-פִּשְׁעֶיהָ: תיבת עַל בלבד במונח ורק ההמשך במקף

א ו וַיֵּצֵא מִן בֵּית- מִבְּת-צִוִּין: לשים לב לקרי וכתוב

א ז עֲנִיָּה: העי"ן בקמץ קטן והנ"ן בשווא נח. מִחֲמַדֶּיהָ:

המ"ם בשורק. מִימֵי קֶדֶם: טעם נסוג אחר למ"ם הראשונה. שָׁחֲקוּ: שו"ן שמאלית. עַל מִשְׁבֶּתֶיהָ: תיבת

עַל במרכא ולא במקף

א ח וַתֵּשֶׁב: השי"ן בקמץ קטן

א ט אֶת-עֲנִיָּי: העי"ן בקמץ קטן והנ"ן בשווא נח, היר"ד אחריה בחירק מלא

א י פֶּרֶשׁ: הטעם נסוג לפ"א, שו"ן שמאלית. כָּל-

מִחֲמַדֶּיהָ: שתי הממ"ם בפתח בשונה מפסוק ז

א יב כָּל-עֲבָרֵי דָרְךָ: טעם נסוג אחר לעי"ן והבי"ת בשוא נע, תיבת דָרְךָ במלעיל⁷. וְרָאוּ: במדויקים בטעם זקף, לא ברביע

א יג שָׁלַח-אֶשׁ: געיה בשי"ן. פֶּרֶשׁ: הטעם לא נסוג, שו"ן שמאלית

א יד נִשְׁקָד: שו"ן שמאלית. יִשְׁתַּרְגְּנוּ: שו"ן שמאלית והטעמה משנית בת"ו (מרכא)

א טז יִרְדֵּה מַיִם: טעם נסוג אחר ליר"ד והרי"ש אחריה בשווא נע

א יז פֶּרֶשָׁה: שו"ן שמאלית

א יט לְמֵאֵהָבִי: המ"ם בשווא נח

⁷ טעם סגול אינו מורה על מקום ההטעמה

⁶ הקורא מלרע משנה משמעות

א כ **חֲמִרְמִירוֹ**: החי"ת בחטף קמץ, המ"ם השנייה בקמץ בניגוד לפרק ב יא. **נִהְפֶּךָ**: הה"א בשווא נח (נשמעת כעין ה"א במפיק) והפ"א אחריה בדגש קל

א כא **נִאֲנַחַה**: הטעם בחי"ת מלרע. **אָנִי**: במלעיל. **וַיְהִי**: וא"ו החיבור בשווא נע

ב ג **בְּחָרִי-אֶף**: הבי"ת בקמץ רחב והחי"ת בחטף קמץ. **אֲכַלָּה**: האל"ף בקמץ גדול והכ"ף בשווא נע

ב ד **וַיְהִי־ג**: בטעם זקף קטן

ב ה **וַיִּרְבֹּ**: היר"ד בסגול, הקורא בחירק משנה משמעות

ב ו **שָׁכַן**: שי"ן שמאלית

ב ח **נָטָה קָו**: טעם נסוג אחר לנ"ן. **וַיֵּאבֶל-חַל**: העמדה קלה ביר"ד מפני הגעיה ובכך למנוע הבלעת האל"ף החטופה שלאחריה

ב י **יָדְמוּ**: דגש חזק בדל"ת ובשווא נע, לשון דממה⁸

ב יא **כָּלוּ**: במלרע. **חֲמִרְמִירוֹ**: החי"ת בחטף קמץ והמ"ם השנייה בשווא נע בשונה מקודמה בקמץ (פרק א כ)

ב יב **כָּחַלָל**: העמדה קלה בכ"ף להדגשת הסגול המורה על מיודע

ב יג **מִי יִרְפָּא-לָךְ**: יש להיזהר מהדבקת התיבות מפני צליל היר"ד המשותף לשתיהן

ב יד **חָזוּ לָךְ**: טעם נסוג אחר לחי"ת. **וַיַּחֲזוּ לָךְ**: טעם נסוג אחר ליר"ד

ב טו **כָּל-עֲבָרֵי דָרְךָ**: טעם נסוג אחר לעי"ן. **כָּלִילַת יָפִי**: טעם נסוג אחר ללמ"ד

ב טז **וַיַּחֲרֶקוּ-שֵׁן**: געיה ביר"ד. **בִּלְעֲנֹ**: קמוצה מפני האתנח שהאריך את התנועה, עם זאת העי"ן בשווא נח

ב יז **זָמַם**: קמץ במ"ם הראשונה. **מִימֵי-קֶדֶם**: געיה במ"ם הראשונה

ב כ **עָלְלִי**: הלמ"ד הראשונה בשווא נע ולא בחטף פתח כפי שמופיע בחלק מהדפוסים

ב כא **בְּחָרַב**: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

פרק ג יש להעיר, שהניגון המקובל ב'אני הגבר' אצל האשכנזים שהוא מעין שיר - גורם לבעלי הקריאה להפוך

⁸ הקורא בשווא נח משנה לדמיון

הרבה מילים למלעיל במקום מלרע ובכך, לעיתים, כדי לשנות משמעות.

כאן הפסוקים קצרים, הם אינם מחולקים באתנח אלא בזקף או טפחא. חוץ מפסוק נו **קוֹלִי שִׁמְעָה**

ג א **עָנִי**: העי"ן חטופה ובמלרע

ג ב **וַיִּלָּךְ**: הלמ"ד בפתח ומוטעמת

ג ז **נִחְשָׁתִי**: החי"ת בקמץ קטן

ג ח **שָׁתַם**: שי"ן שמאלית

ג יא **וַיִּפְשַׁחֲנִי**: השי"ן בשווא נע בגלל הדגש

ג יג **בְּכִלְיָתִי**: הלמ"ד בשווא נח והיר"ד אחריה בחולם;

אֲשַׁפְּתוּ: פ"א בקמץ ותי"ו רפה בניגוד לד ה **אֲשַׁפְּתוֹת**:

ג יד **הֵייתִי שְׁחָק**: שי"ן שמאלית בדגש חזק מדין אתי מרחיק, מקרה חריג⁹

ג טו **הַשְּׁבִיעֲנִי**: שי"ן שמאלית

ג טז **בְּחֻצָּי**: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

ג יט **זָכַר-עָנִי**: גם הכ"ף וגם העי"ן בקמץ קטן, הנון בשווא נח והיר"ד אחריה בחירק מלא

ג כב **לֹא-כָלוּ**: במלרע

ג כט **בַּעֲפָר**: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

ג ל **יִשְׁבַּע**: שי"ן שמאלית

ג לד **אֲסִירֵי אָרֶץ**: טעם נסוג אחר לסמ"ך

ג לז **וַתְּהִי**: במלעיל

ג מ **נִחְפְּשָׁה**: שי"ן שמאלית

ג מד **בַּעֲנָן**: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

ג מז **הָיָה לָנוּ**: טעם נסוג אחר לה"א הראשונה.

הַשָּׂאת: שי"ן ימנית!

ג מט **הַפְּגוֹת**: הה"א בחטף פתח ולכן הפ"א אחריה רפה

ג נ **וַיִּרָא**: במלעיל

ג נו **אֶל-תַּעֲלָם**: העי"ן בשווא נח. **אֲזַנְךָ**: במלרע והנו"ן בשווא

ג נז **אֶקְרָאָךְ**: כ"ף סופית דגושה

⁹ דגש אתי מרחיק אחרי חירק, ובאות שוואית. במקום אחד [זכריה א טו] במ"ם, בשאר מקומות (כולל אחרי שורק) באותיות השיניות. יתכן שסיבת הדגש בגלל הגרונית, דוגמת קומו סעו

ג נט **שָׁפְטָה**: השי"ן בקמץ קטן והפ"א אחריה בשווא נח

ד א **יִשְׁנָא**: שי"ן ימנית

ד ב **הַמְסֻלָּאִים** המ"ם בשוא נח. **לְנִבְלִי-חֶרֶשׁ**: שי"ן שמאלית

ד ג **חֲלָצוֹ שֹׁד**: טעם נסוג אחר לחי"ת והלמ"ד בשווא נע

ד ד **שְׁאֵלוֹ לָחֶם**: טעם נסוג אחר לשי"ן

ד ה **נִשְׁמָו**: דגש חזק במ"ם, לשון שממה

ד ו **וְלֹא-חָלָו בָּהּ**: הטעם בחי"ת

ד ז **וְכֹו צָחוּ**: שתי המילים מלרע. **אֲדָמוּ עֲצָם**: הטעם נסוג לאל"ף

ד ט **חֲלָלִי-חֶרֶב מַחֲלָלִי רָעַב**: בתיבות **חֲלָלִי- / מַחֲלָלִי** למ"ד ראשונה בשווא נח על אף הקושי. **שֶׁהֶם**: הטעמה משנית בשי"ן. **שָׁדִי**: שי"ן שמאלית

ד י **רַחֲמָנִיּוֹת**: העמדה קלה במ"ם, הנר"ן בחירק חסר והיר"ד בדגש חזק ובחולם

ד יד **נָעוּ**: הטעם בעי"ן מלרע

ד טו **קָרְאוּ לָמוֹ**: טעם נסוג אחר לקר"ף והרר"ש בשוא נע. **נָצוּ מִלְרַע**. **גַּם-נָעוּ**: מלעיל

ד יח **צָדוּ**: מלרע

ד יט **אָרְבוּ לָנוּ**: טעם נסוג אחר לאל"ף, והרר"ש בשוא נע

ד כא **תַּעֲבֹר-כּוֹס**: הבי"ת בקמץ קטן. **וְתַתְּעָרִי**: מלרע

בפרק ה יש לשים לב לרבי "כתיב-קרי"

ה א **מָה-הָיָה לָנוּ**: הטעם נסוג לה"א

ה ג **כָּאֵלְמָנוֹת**: הכ"ף בשוא לא בקמץ

ה ה **הוֹנַח-לָנוּ**: הנר"ן רפויה, שתי המילים מוקפות אבל הגעיא (מתג) דווקא בנר"ן ולא בה"א¹⁰

ה ו **נִתְּנָו**: התי"ו בפתח ומוטעמת

ה ח **מְשָׁלוּ בָנוּ**: טעם נסוג אחר למ"ם, והשי"ן בשוא נע

ה יב **נִהְדָּרוּ**: הה"א בשווא נח ודגש קל בדל"ת

ה טו **נִהְפָּדוּ**: הה"א בשווא נח ודגש קל בפ"א

ה כא **הַשִּׁיבָנוּ...** פסוק זה, נאמר בקול ע"י הציבור לפני הקורא (יש עדות שנוהגות כן פעמיים)

קריאות תשעה באב, דברים ד כה: במנהג אשכנז מערב המובהק התורה וההפטרה נקראים ללא טעמים

כה **וַעֲשִׂיתֶם פֶּסֶל**: טעם נסוג אחר לשי"ן. **בְּעֵינֵי ה' - אֱלֹהֶיךָ**: המרכא במילה **בְּעֵינֵי**

כו **הַעֲדִיתִי**: במלעיל, טעם תלישא אינו מורה על מקום ההטעמה

ל עליית שני

וְשַׁבָּת וְשִׁמְעָה: שתיהן במלרע

לא **נִשְׁפָּע**: יש להקפיד על קריאת העי"ן שלא תישמע כה"א

לב **הִנְהִיחָה**: ה"א שנייה בשווא נח

לג **הַשְׁמָע**: במלעיל ונחץ קל במ"ם מפני הגעיה

לה **הַרְאָתָה**: הה"א בקמץ קטן

לו עליית שלישי (מפטיר)

לִי־סֶרֶךְ: כ"ף סופית דגושה

לח **לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים**: יש לשים לב לצירוף הטעמים הנדיר. **לֶחֶת-לֶךְ**: יש להעמיד קלות את הלמ"ד הראשונה

לט : **וַיִּדְעַתָּ ... וְהַשְׁבָּתָה**: שתיהן מלרע

מ **וְשִׁמְרָתָה**: מלרע

הפטרה לקריאה ביום ט' באב, ירמיהו ח יג – ט כג: נוהגים לקרוא במנגינת איכה עד ט כא ופס' כב-כג במנגינת הפטרה רגילה. על הקורא לשנן היטב את המעבר בין המנגינות, בעיקר לאחר ברכת ההפטרה במנגינה רגילה ותחילת הקריאה במנגינת איכה. לשם כך ומפאת הקושי, מומלץ לחזור פעמים רבות על חציו הראשון של הפסוק הראשון בהפטרה **אֶסְפֹּף אֶסִּיפֶם נְאֻם-ה'** במנגינת איכה כך שמיד אחרי הברכה מילים אלו שגורות בפי הקורא במנגינת הנכונה. אפשר ואף רצוי לעשות דבר דומה במעבר הבא בין המנגינות בפס' **כָּהֵן אָמַר ה'**, וכאמור מנהג אשכנז מערב ללא טעמים כלל.

ח טז **נִחְרַת**: החי"ת בשוא נח לא בחטף. **וַיֵּשְׁבִי בָהּ**: טעם נסוג אחר ליר"ד והשי"ן בשוא נע

ח יח **מִבְּלִיגִיתִי**: במלרע, הטעמה משנית בלמ"ד (מרכא)

¹⁰ כל זה בניגוד לדפוסים מסוימים בהם תנ"ך קורן. ואמנם לפי המ"ש הנר"ן דגושה

ח יט **מִרְחָקִים**: המ"ם בפתח; יש להיזהר לא לשכל
 אותיות (מִרְחָקִים¹¹). **הה'**: יש להעמיד את קריאת הה"א
 והאל"ף אחריה נחה¹²

ח כ **כָּלָה קִיץ**: טעם נסוג אחר לכ"ף

ח כא **הַשְּׁבִרְתִּי**: הה"א בקמץ קטן; הבי"ת בקמץ רחב.
שָׁמָּה: במלרע ודגש חזק במ"ם. **הַחֲזַקְתִּנִּי**: הק"ף
 קמוצה והת"ו בשווא נח

ח כב **הַצֵּרִי**: הצד"י בחטף קמץ ודגש

ח כג **חֲלָלִי**: למ"ד ראשונה בשווא נע ולא בחטף

ט א **וְאֶעֱזָבָה**: העמדה קלה באל"ף למנוע הבלעת העי"ן
 הסגולה

ט ב **וַיִּדְרֹכֵוּ** היר"ד בפתח לא בחירק

ט ג **יַעֲלֹב**: העי"ן בשווא נח

ט ד **יִהְיֶה לָּו**: ה"א קמוצה ות"ו רפויה

ט ז **שָׁלוֹם אֶת-רַעְהוּ**: במהפך פשטא ולא בפשטא
 מונח, **אֶת-** מוקפת. **אֲרָבוּ**: האל"ף בקמץ קטן

ט ח **לֹא-אֶפְקֹד-בָּם**: הקו"ף בקמץ קטן

ט ט **נִצַּתָּו**: הצד"י בשווא נע בגלל הדגש, בעיקר צריכים
 להיזהר הקוראים תי"ו רפויה כסמ"ך, כן הדבר גם בהמשך
 פס' יא. **מִבְּלִי-אִישׁ**: יש להיזהר לא להדביק את
 התיבות. **נִדְדוּ**: דל"ת ראשונה בשווא נע ולא בחטף

ט יא **וַיִּגְדָּה**: במלרע ומפיק בה"א. **אֲבָדָה**: האל"ף בקמץ
 רחב והבי"ת בשווא נע

ט יב **-עֲזַבְבָּם**: עי"ן בקמץ קטן. **וְלֹא-הֵלְכוּ בָּהּ**: טעם
 נסוג אחר לה"א הראשונה והלמ"ד בשווא נע

ט טז **הַתְּבוֹנָנוּ**: הטעמה משנית בבי"ת (מרכא).
לְמִקְוֵנוֹת: המ"ם בשווא נח והנו"ן הראשונה בשווא נע

ט יז **וְתִשָּׁנָה... וְתִרְדָּנָה**: וא"ו החיבור בשווא נע

יח **בְּשָׁנוּ**: יש מתג בנו"ן בנוסף למהפך בבי"ת, למרות
 החולם בבי"ת (תנועה גדולה), השי"ן אחריה בשווא נח

ט כ **כִּי-עָלָה מָוֶת**: טעם נסוג אחר לעי"ן יש מתג בלמ"ד
 בנוסף למהפך בעי"ן

ט כג **עֲשֵׂה חֶסֶד**: טעם נסוג אחר לעי"ן

קריאת התורה למנחה בתענית ציבור:

לב יא **לָמָּה**: במלרע וללא דגש במ"ם, עקב הסמיכות
 לאל"ף של שם ה'

לב יב **לָמָּה**: במלעיל¹³ ומ"ם דגושה. **בְּהָרִים**: העמדה
 בבי"ת להבליט את הסגול המורה על ידוע. **וְלִכְלֹתָם**: לפי
 תוכנת הכתר, הדרבן (המתיגה, כלומר הקדמא המשמשת
 כטעם משנה) מעל השורק¹⁴

לב יד **וַיִּנָּחֵם**: במלעיל

לד א עליית שני

לד ד עליית שלישי (מפטיר)

לד ה **בְּעֵנָן**: העמדה בבי"ת להבליט את צורת המיודע.
וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה': טעם טפחא בתיבה **בְּשֵׁם** והבי"ת
 רפה¹⁵

לד ט **וְלִחְטָאתָנוּ**: הטי"ת קמוצה לשון יחיד לא בחולם

לד י **כִּי-נִזְרָא הוּא**: תיבת **נִזְרָא** במלרע, אין טעם נסוג
 אחר לנו"ן

הפטרה למנחה של תענית ציבור ישעיהו נה-נו:

נה ז **וַיֵּשֶׁב**: וא"ו החיבור בשווא נע ובמלרע, לשון עתיד

נה י **וַנִּתֵּן זֶרַע**: טעם נסוג אחר לנו"ן הראשונה

נה יג **הַסֶּרֶפֶד הַדָּס**: פ"ה ודל"ת בפתח

נו א **וַעֲשׂוּ**: העמדה קלה בוא"ו למנוע הבלעת העי"ן
 החטופה

נו ב **יַעֲשֵׂה-זֹאת**: געיה ביר"ד ודגש חזק בזי"ן מדין דחיק.

יַחֲזִיק בָּהּ: אין טעם נסוג אחר

נו ה **טוֹב מִבְּנִים וּמִבָּנוֹת**: טעם טפחא בתיבת **טוֹב**

¹⁵ להבדיל מאברהם אבינו בבראשית יב ח: וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה'. דהיינו, הקב"ה קרא בשם - ה' (מקיים את דברו: וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה' לְפָנָיו פסוק יט)

¹¹ שיר השירים ה יג.
¹² היי מנחת שי: האל"ף (של השם) נחה. ולכן קוראים כאן ה-דני
¹³ התלישא אינה מורה על מקום ההטעמה! הוספה תלישא נוספת על הלמ"ד "ליתר בטחון".
¹⁴ עפ"י תורה קדומה, מעל הכ"ף, כך הוא לפי כל התיגאן